

Hayatımın son 15-20 yılını *normal insan* gibi yapmaya çalışarak, kendimden feragat ederek, *onların* yollarını takip edersem beni bir miktar rahat bırakacaklarını düşünerek geçirdim. Evlilik merakımın temelinde de, sanırım bu vardı, benimle insanlar arasında sözcü olsun, *acayip* taraflarımı tevil etsin ve onların manasız hücumlarını izale etsin diyeydi tüm o *evlilik* saçmalıklarına katlanmak.

Geçen Ağustos ayında idrak etmeye başladığım şey, bu *insanlarla iyi geçinme* projemin yürümediği oldu.

Tanıdığınızı sandığınız insan değilim. *Normal* olmayı beceremiyorum. Çalışıyorum ama olmuyor. İnsanları motive eden konular beni etmiyor, böyle bakınca, kendime yaşayacak bir hayat bulamıyorum. Hapse veya tımarhaneye girmek beni korkutmuyor, yalnız kalmak, sonunda ortaya sevdiğim bir şey çıkacaksa korkutmuyor. Hayatta sorumlu hissettiğim üç kişi var, onların dışında insanların benim hakkımda ne düşündüğü veya ne şekilde yargıladığı da *artık* manasını kaybetti. İnsanların neden etiketlerden korktuğunu anlıyorum ama ben bir hedefe gitmeye çalışan kargo paketi değilim, üzerimdeki etiketin yanlış olması beni artık ilgilendirmiyor.

Şu boşanma davası denen saçmalık da, sorumlu olduğum o üç kişiye zarar vermeden bir şekilde biterse, kendimi topluma pek çok konuda ittiba etmeye çalıştığım psikolojiden kurtarmaya adanacağım. Ben onlara uymayacağım, onlar da bana uymayacak ama birbirimizden uzakta durduğumuz sürece umarım bir sorun çıkmaz.

Onun için akademik kariyerinden de, işadamlılığından da, falanca hedefe koşturup, filanca işler yapmaktan da, batmaktan ve çıkmaktan veya bunun gibi tüm kriterlerden de artık sıkıldığımı itiraf ediyorum. Yapmak istediklerimi yapayım, kimsenin umurunda olmasa ve kimse faydalanmasa da. Sadece yapmış olmak için yapayım. Bunu istiyorum.